ՆԱՆՍԵՆ ՄԻՔԱՅԵԼՅԱՆ

ՄԱՇՏՈՑԻ ՇԻՐՄԱՔԱՐԻ ԱՌԱՋ

Այստեղ ննջում են դարերն անմոռաց,
Ննջում է այստեղ հանճարը մեր ծով,
Քնարի ոսկե լարեր կան քնած
Այս մենության մեջ անխոս թվացող:

Այս լռության մեջ կա մի քաղցրաձայն,
Կա մի բարձրաձայն երգի ելևէջ,
Մի ժողովրդի իմաստուն անցյալ՝
Իմաստուն բոլոր անցյալների մեջ:

Ննջում է այստեղ երգը մեր հոգու՝
Հավերժ արթնության խորհրդով իր թանկ,
Հայոց դպրության տաճարի հենքում
Որպես առաջին հիմքը անխորտակ:

Ապրում է այստեղ լյառը մեր Ալզի,
Որով մնացինք դարերում կանգուն,
Ապրում է այստեղ տառը մեր ոսկի՝
Իր ստեղծողի հոգու պես անքուն:

Բացում դարեր են մոմի պես գունատ
Վառվել այս քարին, հալվել այս քարին,
Բայց իմաստության լույսով անարատ
Նա մեկ կապել է արար աշխարհին:

Մահեր ենք տեսել արյունոտ պահեր,
Անհերով լցված թրերի շառաչ,
Ու թրերի դեմ այն աշխարհավեր
Գրերն ենք պարզել ամենից առաջ:

Թրերն արյամբ են ներկվել անդադար,
Գրերն օծվել են մատյանում ոսկով,
Ու թրերի դեմ ժանգոտած ու չար՝
Փայլել են նրանք հրեղեն խոսքով:

Չար կենքի լեկվով խոսողն է մեռել.
Անհուշ գնացել ու անհիշատակ,
Ոռ իր հանճարի կենքով է կռվել
Աշխարհի հանդեպ հառնել է շիտակ՝

Իր մարմարեղեն տապանաքարով,
Իր գոռ պայքարով մահու և կենաց,
Հայի անունով, հայի քանքարով
Եվ իմաստախոհ երգով Հայրենյաց:

Նրա երակն է ճախրում վեհորեն,
Հին ու հինավուրց իր Հայաստանում,
Իր հայությունն է երգում հայերեն
Եվ աշխարհներին իր երգն է տանում:

Քնարի քնքուշ լարեր կան քնած
Այս մենության մեջ անխոս թվացող,
Այստեղ ապրում են դարերն անմոռաց,
Այստեղ արթուն է հանճարը մեր ծով: